

træfsikkert at sikre sig store Beholdninger i Udlandet. Og de danske Sukkerfabrikker have aldrig haft noget bedre Aar end det Aar, hvor vi havde Misvækst herhjemme, hvor Avancen ikke laa paa det hjemlige Sukker, men paa Udlandets. At ramme den danske Industri, de danske Fabrikkers Beskyttelse, fordi Forretningerne herhjemme blive ledede udmærket, fremsynet og klogt, det vilde være i alt Fald ubilligt — den højtærede Finansminister ynder ikke Udtrykket umoralsk; han hævdede jo og vist med Rette i det andet Ting, at Toldlov og Moral intet have med hinanden at skaffe. En Del af de ærede Medlemmer kende vistnok noget til, hvorledes Kontrakterne ere affattede mellem de danske Sukkerfabrikker og Røleverandørerne. Det er Gennemsnitsprisen for Londonnoteringen i de sidste 4 Maaneder af Aaret, der ligger til Grund for dem. Som Regel er Prisen paa Sukker, det indrømmer jeg, lavest i de Maaneder og højere hende paa Sommeren, men det modsatte indtræffer ogsaa og hyppigt, at der netop er Prisstigning i Vintermaanederne, hvorefter Afregning sker, og da maa Bestyrelsen for at handle fremsynet være forberedt paa uforudsete Eventualiteter og have en stor Driftsdifferencekonto.

Saa er der denne berømmelige Reservefond, der skinner Folk i Øjnene; den er 11,200,000 Kr. — Deraf kan man nu ikke regne med de 2 Mill.; det er Penge, som Kapitalen selv har frembragt gennem Aarene ved Renter og Rentes Renter, saa at der faktisk kun er 9 Mill. Kr. som Reservefond for en nominal Aktiekapital paa 10 Mill. Men det er ogsaa kun nominelt, at den er dette Beløb, thi den er faktisk 30 Mill., idet der er bundet 17 Millioner i Sukkerraffinaderier, Sukkerkogerierne og Pakhusene, og 13 Mill. i Sukkerbeholdningen. Nu formener jeg, at en Reservefond paa 9 Mill. Kr. overfor en Anlægs- og Driftskapital paa 30 Mill. Kr. ingenlunde er for stor, men tværtimod snarere for lille. Saa kan der ganske vist siges: Ja, men den er dog egentlig tjent paa de 10 Mill., som den virkelig indbetalte Aktiekapital udgør. Tjent og tjent er to Ting. Et er, hvad jeg har Lov til at spise op af min Fortjeneste, et andet, hvad jeg har Lov til som en fornuftig, fremsynet Forretningsmand at beholde tilbage som Reservefond for kommende Tider, hvor Indtægterne af mit Erhverv indskrænkes, maaske helt holde op. Med Fabrikkerne er det ikke som med Jorden. Denne løber ikke fra mig, og den kan altid yde

noget. Kan det ikke betale sig længere med Sukkerroer, kan man holde sig til Hvede og Rug eller Kartofler og lave Kartoffelmel — det kan betale sig at tilvirke dette, hvis man faar 2½ Øres Beskyttelse, som min ærede Genbo (Tolderlund) forleden talte for. Men holde Folk op med at dyrke Roer, hvad er saa saadan en gammel Kasse som en Sukkerfabrik til andet end til Nedbrydning? Maskiner og Inventar sælges som gammelt Jern, Murene som Skærver til Landevejene. Derfor maa en Direktion, der er sig sit Ansvar bevidst overfor de Folk, hvis Interesser den bestyre, sikre sig en Henlæggelse, som svarer nogenlunde til den Sum, den staar til Ansvar for, saa at den kan møde Stormene, naar de komme. — En anden Omstændighed, der har megen Betydning, naar Talen er om Reservefonden, er, at Fabrikkerne ikke afskrive noget som helst nævneværdigt paa deres Bygninger og Inventar omkring i Landet. Nakskov Sukkerfabrik staar endnu den Dag i Dag bogført med sin oprindelige Anlægssum 4,200,000 Kr. Ganske vist betvivler jeg ikke, at Fabrikkerne sørge for at vedligeholde deres Maskiner, men en Sukkerfabrik paa 25 Aar er ikke det samme som en ny, det jomfruelige er i alt Fald gaaet af den. Ikke heller paa Raffinaderierne, Skure og Magasiner er der afskrevet noget. Var det sket, vilde Reservefonden se ganske anderledes ud og ikke staa opført med de 11 eller, som jeg mener rigtigere, 9 Mill. Kr., der ere opførte. — Et tredje Moment er den lille Aktiekapital paa 10 Mill. Kr., som har beredt „De danske Sukkerfabrikker“ i de Aar, det kneb, fordi Priserne vare smaa, mange Vanskeligheder. Det er bekendt, at i 80'erne vare Fabrikkerne meget nær ved at være insolvente, Aktierne bleve noterede i 33 pCt., og Privatbanken havde omtrent Pant i alle Ejendommene. Den Gang var det en Klods om Benet at have en Aktiekapital paa 10 Mill. Kr. at operere med, og at det gik godt, skyldes vel foruden det, at Konjunkturerne bedrede sig, først og fremmest den store Mand, som stod i Spidsen for Fabrikkerne. — Et fjerde Moment er, at Sukkerhandelen her hovedsagelig er i Hænderne paa det ene Selskab. Var den fordelt paa en 5—6 Selskaber eller Raffinaderier, vilde Reservefonden, naar den tænktes delt imellem dem, svinde ind til ret lidt, og Udbyttet, som tilsyneladende er uforholdsmæssigt stort paa Grund af, at der kun skal udredes Dividende til en Aktiekapital paa